

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในฐานะที่ภาพยนตร์เป็นสื่อมวลชนแขนงหนึ่ง ซึ่งมีบทบาทหน้าที่ที่ต้องเกี่ยวพันกับความเป็นจริงในสังคม การวิเคราะห์การนำเสนอภาพข่าวรกร่วมเพศในภาพยนตร์ไทย และอเมริกัน ซึ่งใช้แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยมาประกอบการวิเคราะห์ 3 ส่วน ดังนี้

1. แนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างภาพยนตร์กับสังคม และสื่อกับสังคม
2. แนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับความเบี่ยงเบนทางเพศ และรกร่วมเพศ
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างภาพยนตร์กับสังคม และสื่อกับสังคม

จากที่ Rosengren (1981) ได้จัดแบ่งกลุ่มทฤษฎีสื่อสารมวลชน โดยใช้คำถามที่ เกี่ยวข้องกับเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างสื่อมวลชนกับสังคม" ว่า "ใครมีอิทธิพลต่อใคร" "โครงสร้างสังคมมีอิทธิพลต่อสื่อ" หรือ "สื่อมีอิทธิพลต่อโครงสร้างสังคม" ตามตารางดังนี้

		โครงสร้างสังคมมีอิทธิพลต่อสื่อ	
		มี	ไม่มี
สื่อมีอิทธิพลต่อ	มี	Interdependence	Idealism
	ไม่มี	Materialism	Autonomy

ในการวิจัยครั้งนี้จะยึดกลุ่มทฤษฎี Interdependence ซึ่งมองเห็นว่าทั้งสื่อและโครงสร้างสังคมต่างมีอิทธิพลต่อกันและกัน ซึ่งสอดคล้องกับทัศนะของนักสังคมวิทยาชาวฝรั่งเศส ชื่อ Gabriel Jarđ (1900) (อ้างถึงใน ศิริชัย ศิริกาษะ และกาญจนา แก้วเทพ, 2531: 51) ที่มองว่า การขยายตัวของโครงสร้างธุรกิจของไทยมีอิทธิพลทำให้เกิดสื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่ตอบสนองความต้องการข่าวสารด้านธุรกิจอย่างมาก (เช่น หนังสือพิมพ์ ธุรกิจ รายงานข่าว ฯลฯ) ในทางกลับกัน บรรดาสื่อที่เกิดขึ้นใหม่ ๆ เหล่านี้ ก็มีอิทธิพลย้อนกลับไปถึงการพัฒนาและการเจริญเติบโตของโครงสร้างธุรกิจเช่นกัน (กาญจนา แก้วเทพ, 2541: 37)

ในการนำเสนอเนื้อหาของสื่อ สื่อมวลชนจะเป็นตัวเร่งความต้องการของประชาชน เพื่อตัวเองจะได้สนองต่อความต้องการเหล่านั้น (ศิริชัย ศิริกาษะ และ กาญจนา แก้วเทพ, 2531: 50) นอกจากนี้ยังอาจกล่าวได้อีกว่า เนื้อหาของสื่อมวลชนนั้น จะเป็นทั้งกระจกสะท้อนของความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในสังคม และเป็นทั้งตะเกียงส่องชี้แนวทางให้แก่สังคม (กาญจนา แก้วเทพ, 2541: 44)

สำหรับการนำเสนอภาพข่าวรักร่วมเพศในภาพยนตร์ไทย และอเมริกันนั้น ก็น่าจะ เป็นไปตามหลักการดังกล่าว คือ ลักษณะสังคมโดยทั่วไปของไทยและอเมริกัน ตลอดจนบทบาทและความเคลื่อนไหวของเกย์ในแต่ละประเทศ ควรจะมีผลต่อการนำเสนอภาพยนตร์ และภาพยนตร์ที่ นำเสนอออกไป ก็น่าจะส่งผลให้ผู้ชมได้รับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับเกย์แตกต่างกันไปด้วย

Graeme Turner (1993: 84) กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างภาพยนตร์กับสังคม ไว้ว่า เนื้อหาที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์ จะสัมพันธ์กับบริบท (context) ทางสังคม ภาพที่นำเสนอ ในภาพยนตร์ จะมีทั้งเนื้อหาที่มาจากการดำเนินเรื่อง และเนื้อหาทางสังคม สำหรับเนื้อหาที่เกี่ยวพัน กับสังคมนั้น สามารถอธิบายได้จากเนื้อหาในภาพยนตร์ กับความเคลื่อนไหวทางสังคมควบคู่กันไป

Elizabeth Noelle-Neumann (1974: 98) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับสื่อกับการ สร้างความเป็นจริงทางสังคมไว้ 2 ทฤษฎี โดยทฤษฎีแรกเสนอว่า ความเป็นจริงในสังคมมีปรากฏ อยู่แล้ว สื่อเพียงแต่ทำหน้าที่ถ่ายทอดความเป็นจริงเหล่านั้นอย่างเที่ยงตรง และอีกทฤษฎีหนึ่งเสนอว่า ความเป็นจริงในสังคมเป็นสิ่งที่สื่อสร้างขึ้นอย่างเป็นระบบ เนื้อหาของสื่อจึงอาจเบี่ยงเบนไปจาก ความเป็นจริง และสื่อมีแนวโน้มที่จะไม่เสนอเนื้อหาที่ขัดกับค่านิยมหรือค่านิยมของสังคม

นอกจากภาพยนตร์จะสามารถนำเสนอภาพแก่ผู้ชมแค่รับรู้ให้ใกล้เคียงกับความ
เป็นจริงแล้ว ภาพยนตร์ยังอาจชี้ให้เห็นถึงภาพบางส่วนในแง่ของผู้ชมอาจไม่ได้สัมผัสเกี่ยวกับภัยด้วย
เช่นที่ ทรัพย์ เรือน กิติวัฒน์ (2531) (อ้างถึงใน รัชดา แดงจำริญ, 2538: 31) ได้อธิบายถึงความ
สัมพันธ์ระหว่างสื่อกับความเป็นจริงในสังคมไว้ว่า การสื่อสารมวลชนมีส่วนสำคัญยิ่งต่อการสร้าง
การขยาย และการตอกย้ำความหมายที่มนุษย์เป็นผู้กำหนดให้กับสรรพสิ่ง และสภาวะการณ์ของโลก
รอบตัวเรา มนุษย์ส่วนใหญ่ไม่มีโอกาสสัมผัสกับความเป็นจริงของสังคมโลกด้วยประสบการณ์ตรง
ได้ทุกกรณี อาศัยกระบวนการสื่อความหมายในรูปแบบต่างๆ เช่น การบอกเล่าจากคนอื่น การอ่าน
จากหนังสือ การเห็นจากโทรทัศน์หรือภาพยนตร์ เป็นต้น

ในการนำเสนอภาพยนตร์ให้สอดคล้องกับบริบททางสังคม และไม่ให้เกิดอคติค่า หรือ
ค่านิยมของสังคมนั้น ภาพยนตร์จะต้องทำหน้าที่เป็นตัวกลางระหว่างเรากับบุคคลอื่น หรือกับสิ่งอื่น ๆ
ในเงื่อนไขของเวลาและสถานที่นั้น เป็นการเปรียบเทียบซึ่งทำให้เรามองเห็นถึงบทบาทของ
ภาพยนตร์ได้ ซึ่งบทบาทของสื่อมวลชนในลักษณะที่เป็นตัวกลาง มีดังต่อไปนี้คือ ก) ทำหน้าที่เป็นตัว
"พาหะ" ที่เป็นกลาง ข) ทำหน้าที่เป็นตัวเชื่อมโยงให้กับปฏิสัมพันธ์ต่าง ๆ ทั้งนี้เพราะผู้ที่เข้ามา
มีส่วนร่วมในปฏิสัมพันธ์นั้น อาจมีโอกาสดูติดต่อสื่อสารได้ไม่เท่าเทียมกัน ค) ทำหน้าที่เป็นผู้ควบคุม
ไม่ว่าจะมีจุดมุ่งหมายหรือมีทิศทางหรือไม่ก็ตาม

ภาพพจน์ของสื่อมวลชนในการควบคุมนั้น นอกจากจะถูกมองว่าเป็น "หน้าต่าง" ที่ทำให้
เรามองออกไปได้ เห็นได้รู้ประสบการณ์เพิ่มมากขึ้นแล้ว สื่อมวลชนยังถูกมองว่าเป็น "ตัวกรอง" ด้วย
เพราะสื่อมวลชนจะต้องพิถีพิถันในเรื่องการนำเสนอเนื้อหา และวิธีการเลือกสรรเนื้อหา เช่น วิธีการ
ที่มีระบบระเบียบวางไว้อย่างแน่ชัด ด้วยลักษณะที่เป็นตัวกรองนี้เอง ทำให้ในบางครั้งการกลั่นกรอง
เนื้อหา กลับกลายเป็นการบิดเบือนความจริง หรือกลายเป็นการเลือกเฟ้นคัดเอาสิ่งที่ไม่ต้องการทิ้งไป
เท่ากับว่าได้กลายเป็นอุปสรรคขัดขวางความรู้ และลดโอกาสที่จะขยายประสบการณ์ของผู้รับสารไป
(ศิริชัย ศิริกาสะ และกาญจนา แก้วเทพ, 2531: 67)

การนำเสนอภาพข่าวรักร่วมเพศทั้งของประเทศไทย และอเมริกัน ก็ต้องอยู่ภายใต้
การทำหน้าที่เป็น "ตัวกรอง" ในฐานะสื่อแขนงหนึ่ง โดยต้องผ่านการตรวจควบคุมด้วยวิธีที่ต่างกัน
ดังนี้

หลักเกณฑ์การควบคุมภาพยนตร์ของไทยและอเมริกัน

หลังจากปี พ.ศ. 2518 เป็นต้นมา การจัดอันดับความนิยมและคุณภาพของภาพยนตร์สามารถเป็นตัวชี้ความสำเร็จของภาพยนตร์ โดยเฉพาะทิศทางของภาพยนตร์ที่มีความสอดคล้องกับตลาด ซึ่งเป็นช่วงเคียวกับการเลิกตรวจภาพยนตร์ (censor) ในสหรัฐ โดยเปลี่ยนไปใช้การเสนอแนะเกณฑ์การเข้าชมภาพยนตร์แทน ซึ่งแบ่งเป็น 4 ระดับ (สرفงษ์ โสธนะเสถียร, 2533: 58) คือ

- 1) กั๊วไป (G) เป็นระดับภาพยนตร์ที่ผู้ชมกั๊วไปเข้าชมได้โดยไม่ว่ากั๊วอายุ
- 2) ภาพใ้การกั๊วกับของผู้ปกครอง (PG) เป็นภาพยนตร์ที่ควรอยู่ภาพใ้การแนะนำหรือการพิจารณาของพ่อแม่ และผู้ปกครองว่า บุตร และเด็กนั้น เหมาะที่จะไปชมภาพยนตร์หรือไม่
- 3) ว่ากั๊วการเข้าชม (R) เป็นภาพยนตร์ที่ไม่เหมาะสมที่จะให้บุคคลที่มีอายุน้อยกว่า 17 ปี ไปชมโดยลำพัง ควรที่พ่อแม่หรือผู้ปกครองจะต้องไปด้วยเพื่อแนะนำบางประการให้กับเด็กในภาพยนตร์บางตอนนี้อาจไม่เหมาะสม
- 4) ต้องห้าม (X) เป็นภาพยนตร์ที่ห้ามมิให้บุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 17 ปี เข้าชมโดยเด็ดขาดทั้งนี้เนื่องจากว่าเป็นภาพยนตร์ที่ไม่เหมาะสมสำหรับเด็กในวัยนั้น เพราะเป็นภาพยนตร์ทางกามารมณ์ และความรุนแรง

วิธีดังกล่าวข้างต้นไม่ได้ใช้ในประเศไทย ซึ่งสังคมไทยใช้วิธีการตรวจสอบภาพยนตร์ (censorship) แทน ซึ่งการเซ็นเซอร์นี้ หมายถึงการตรวจสอบข่าวสารที่เผยแพร่ผ่านสื่อมวลชน โดยเจ้าพนักงานตรวจสอบ เพื่อควบคุมการเผยแพร่ข่าวสารไม่ให้ผิดต่อกฎบังคับ พนักงานตรวจสอบมีหน้าที่และอำนาจในการตัดคำพูด ข้อความ หรือภาพที่เห็นว่าไม่เหมาะสมจะเผยแพร่ผ่านสื่อมวลชนไปยังประชาชน (พีชนี เษยจรรยา, เมตศา กฤตวิทย์ และฉรินันท์ อนวัชศิริวงศ์, 2534: 102)

ในมาตรการการตรวจสอบภาพยนตร์ของไทยนั้น ได้มีพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. 2473 และ พ.ศ. 2479 ในมาตรา 4 เป็นตัวควบคุม โดยกล่าวถึง การห้ามโรงภาพยนตร์จัดฉาย ภาพยนตร์ที่ฝ่าฝืนความสงบเรียบร้อย และศีลธรรมอันดี (สุรพงษ์ โสภนะเสถียร, 2533: 59)

นอกจากนี้ สุวารี เจียมสีเงิน ยังได้สรุปหลักเกณฑ์แนวทางการตรวจพิจารณา ภาพยนตร์ประเภทอรรถกถารมณณ์ ตามคำสั่งของกองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลางที่ 54/2519 เกี่ยวกับการตรวจพิจารณาภาพยนตร์และโฆษณาเกี่ยวกับภาพยนตร์ ไว้ดังนี้

1. ให้พิจารณาความเป็นไปตามลัทธิของสังคมปัจจุบัน ในเรื่องการอรรถกถารมณณ์ และลามกอนาจาร ให้เข้มงวดกวาดขันตามกฎหมายอาญาและศีลธรรมอันดี ตลอดจนวัฒนธรรมของชาติ
2. พิจารณาถึงความรู้สึกของผู้ดูภาพยนตร์ อาจก่อให้เกิดความรู้สึกทางเพศอย่างชัดเจน เช่น การจับ ล้วง ลูบคลำ แม้ไม่ใช่ฉากในห้องนอนก็ควรห้าม หากเป็นการแสดงการกอดจูบด้วยความรักตามธรรมดาก็ไม่ควรห้าม ภาพเปลือยแสดงส่วนสำคัญของหญิงในลักษณะที่ดูแล้วไม่เกิดความรู้สึกทางเพศ เช่น ภาพยนตร์สารคดีชาวบ้านในแอฟริกาอาบน้ำ หรือที่ลักษณะสมเหตุสมผลตามท้องเรื่อง เช่น ชาวเขาเปลือยกายอาบน้ำ จิตรกรวาดรูปนางแบบเปลือย ฯลฯ ควรอนุญาตได้ แต่หากเป็นภาพไม่เปลือย เช่น นุ่งผ้าเปียกน้ำรัดรูป เจตนาให้ดูส่วนสำคัญของหญิงโดยไม่มีลักษณะในทางศิลปะ และก่อให้เกิดความรู้สึกในทางเพศก็ควรห้าม
3. ให้พิจารณาเนื้อเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ทางเพศ ซึ่งไม่ใช่เรื่องชั่วช้าตามธรรมดาของสังคม เช่น แสดงถึงความสำส่อน ความมีเสรีในการสัมผัสทางเพศ หรือความวิปริตทางกามารมณณ์ในเนื้อหาทั้งเรื่อง แม้เป็นเรื่องที่อาจเป็นจริงอันเป็นการสะท้อนภาพสังคมก็ตาม แต่อาจเป็นการชักจูงผู้ดูให้นิยมชมชอบนำไปประพฤติ ทำให้เสื่อมเสียต่อจารีตประเพณีวัฒนธรรม และศีลธรรมอันดี ควรพิจารณาห้ามฉายทั้งเรื่อง

นอกจากสื่อมวลชนจะถูกเซ็นเซอร์ตามกฎหมายจากเจ้าพนักงานตรวจสอบ และคณะกรรมการเซ็นเซอร์ที่แต่งตั้งโดยรัฐบาล เช่น กบว.แล้ว ยังมีการเซ็นเซอร์นอกระบบกฎหมาย

(extra legal censorship) อีกด้วย กล่าวคือ เป็นการเซ็นเซอร์โดยสื่อมวลชนเองด้วยความสมัครใจ เนื่องจากเห็นว่าข้อความบางส่วนไม่เหมาะสม หรือควบคุมโดยจรรยาบรรณทางวิชาชีพของสื่อมวลชนเอง (พัชนี เชษฐจรธา, เมตตา กฤตวิทย์, และภิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์, 2534: 102)

ในการนำเสนอภาพข่าวรักร่วมเพศของภาพยนตร์ไทย ก็ต้องอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ของการเซ็นเซอร์ ทำให้ผู้สร้างต้องระมัดระวังการเสนอภาพที่ไม่เหมาะสม เพื่อไม่ให้เป็นแบบอย่างที่ไม่ดีต่อผู้ชม และเพื่อไม่ให้ถูกเซ็นเซอร์จากหน่วยงานที่กล่าวมาแล้วด้วย

การนำเสนอภาพข่าวรักร่วมเพศในภาพยนตร์ไทย และอเมริกัน ในแต่ละช่วงเวลา ก็อาจจะสร้าง ขยาย และตอกย้ำความเข้าใจของผู้ชมเกี่ยวกับเกย์ได้ด้วยเช่นกัน

2. ทฤษฎี และแนวคิดเกี่ยวกับ "เกย์" หรือความเบี่ยงเบนทางเพศ

นายแพทย์ไพรัตน์ พุกษชาติคุณากร ได้สรุปความหมายของคำว่า "รักร่วมเพศ" ไว้ว่า ประกอบด้วยลักษณะดังนี้ (ไพรัตน์ พุกษชาติคุณากร, 2534: 307)

1. มีจินตนาการว่ามีเพศสัมพันธ์กับคนเพศเดียวกัน
2. มีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกันจริง
3. รู้สึกว่าเอกลักษณ์ภายในของตนเป็นรักร่วมเพศ
4. อยู่ในสังคมอย่างเปิดเผยในบทบาทของรักร่วมเพศ

ในปัจจุบันเราจะได้ยินคำเรียก "ชาวรักร่วมเพศ" โดยทั่วไปว่า "เกย์" (Gay) ซึ่งเป็นคำที่ นายแพทย์เบงเกอร์ต (Benkert) นำมาใช้ และยังมีศัพท์ที่ใช้เรียกเกย์ตามพฤติกรรมการแสดงออกว่า แอบจิต สลัวจิต และสว่างจิต ด้วย โดยผู้ที่เป็นแกนนำในการบัญญัติศัพท์เหล่านี้ก็คือ ดร.เสรี วงษ์มณฑา อาจารย์ชื่อดัง ผู้กล้าเปิดเผยตัวว่าเป็นเกย์ (คมฉัตร วุฒิโรจน์, 2534: 24)

ศัพท์บัญญัติดังกล่าว มีความหมายตรงกับที่ นที ธีรโรจนพงษ์ ได้แนะนำเสนอต่อที่ประชุมแห่งหนึ่งในปี 2532 โดยเขาได้จัดแบ่งกลุ่มเกย์ออกเป็น 3 กลุ่ม ตามพฤติกรรมที่มองเห็นภายนอก (Physical Appearance) ดังนี้

- A = เกย์ที่ดูภายนอกเป็นผู้ชายแท้
- B = เกย์ที่ดูภายนอกออกสาว
- C = เกย์ที่ลักษณะภายนอกกำกวม

และแบ่งกลุ่มเกย์ออกอีก 3 กลุ่ม ตามพฤติกรรมทางเพศ (Sex Behavior) ดังนี้

- a = เกย์ที่มีพฤติกรรมทางเพศเป็นฝ่ายรุก
- b = เกย์ที่มีพฤติกรรมทางเพศเป็นฝ่ายรับ
- c = เกย์ที่เป็นได้ทั้งฝ่ายรุก และฝ่ายรับ

สาเหตุของการเป็นเกย์

คมฉัตร วุฒิโรจน์ ได้สรุปสาเหตุของการเป็นเกย์ไว้ 5 ประการ คือ (คมฉัตร วุฒิโรจน์, 2534)

1. เกย์ชอบพ่อรักแม่
2. เกิดในครอบครัวที่หวังจะได้ลูกสาว
3. เป็นนางเอกในโรงเรียน
4. ลัทธิเอาอย่าง
5. ค่านิยมทางสังคม

ความรักและการแสดงความรัก

Stefany Noris (1995: 85) กล่าวถึง ความรักของพวกรักร่วมเพศว่า ในความสัมพันธ์ ของพวกรักร่วมเพศนั้น การที่พวกเขาทั้งคู่เป็นคนเพศเดียวกัน ก็ได้ช่วยให้พวกเขาสามารถ สื่อสัมพันธ์กัน ได้อย่างเข้าอกเข้าใจมากขึ้นด้วย ซึ่งหมายความว่า เขาจะได้รับการตอบสนองทางอารมณ์ได้ดีกว่า เนื่องจากเขาทั้งสองมีอารมณ์ความรู้สึกคล้าย ๆ กัน ต่างก็ผลิต่อสุจริตใจได้เหมือนกัน และต่างก็ถึงจุดสุขยอดได้ในวิถีเดียวกันด้วย

สถานภาพและการใช้ชีวิต

Stefany Noris (1995: 99) ได้สรุปในเรื่องสถานภาพและการใช้ชีวิตของผู้ป่วยรักร่วมเพศ ไว้ว่า พวกเขาแตกต่างจากพวกที่มีพฤติกรรมทางเพศแบบปกติ ในแง่ที่พวกเขาไม่สามารถจะก้าวเข้าสู่ชีวิตสมรส หรืออาศัยสถาบันแต่งงานเป็นเครื่องช่วยชี้นำทางในชีวิตของเขาได้ ไม่มีการให้คำสัตย์ปฏิญาณใด ๆ ที่จะผูกมัดพวกเขาเองไว้ด้วยกัน ไม่มีบทบาทใด ๆ ที่กำหนดไว้ ซึ่งจะช่วยเหลือเป็นแบบอย่างและควบคุมพฤติกรรมที่เขาจะปฏิบัติต่อกัน ไม่มีกฎหมายหรือกฎเกณฑ์ของสังคมใด ๆ ที่จะห้ามพวกเขาจากการแยกทางกัน และพวกเขาก็ไม่สามารถที่จะมีบุตร ซึ่งจะช่วยให้ผูกพันกัน เหมือนกับพวกที่มีพฤติกรรมทางเพศแบบปกติหลายคนจะสามารถทำได้ ดังนั้นพวกเขารักร่วมเพศจึงต้องพึ่งตนเองเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ในการที่จะพยายามรักษาความสัมพันธ์ของพวกเขาให้ดำเนินต่อไปได้

พฤติกรรมและทัศนคติทางเพศ

ไพรัตน์ พงษ์ชาติคุณากร (2534: 315) เสนอแนวคิดที่ว่า กลุ่มรักร่วมเพศมิได้มีพฤติกรรมเหมือนกันหมดอย่างที่คนทั่วไปไปคิดกัน ตรงกันข้ามคนกลุ่มนี้มีลักษณะแตกต่างกันมากมาย ตั้งแต่แยกตัวเด่นอยู่คนเดียว หรืออยู่รวมกันเป็นกลุ่ม มีความมั่นคงอยู่กับคู่ของตนเป็นเวลานานหรือเปลี่ยนคู่ไปเรื่อย ๆ และมีความสัมพันธ์กันอย่างฉาบฉวยหรือมีความสัมพันธ์กันอย่างลึกซึ้ง โดยคิดขึ้นขึ้นเห็นว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศอาจเกิดกับสามีภรรยาที่มีเพศสัมพันธ์กันตามปกติก็ได้

กลุ่มรักร่วมเพศแสดงความรักและมีเพศสัมพันธ์เหมือนกลุ่มรักต่างเพศ หรือแบบชายหญิงทั่ว ๆ ไป เช่น มีการกอดจูบ เล้าโลม ช่วยสำเร็จความใคร่ให้กันและกัน ใช้ปากกับอวัยวะเพศของคู่ร่วมเพศ หรือบางรายมีการร่วมเพศทางทวารหนัก แต่พบว่ากลุ่มรักร่วมเพศชายมีการร่วมเพศทางทวารหนักมากกว่ากลุ่มชายหญิงทั่ว ๆ ไป การร่วมเพศทางทวารหนักนี้ อาจเป็นการเลียนแบบการแสดงบทบาททางเพศของชาย และหญิงทั่วไป หรือเป็นการปฏิบัติต่อกันในลักษณะที่ฝ่ายหนึ่งเหนือกว่ากระทำต่อฝ่ายที่ยอมตาม เพศสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มรักร่วมเพศมักคล้าย ๆ กับชายหญิงทั่วไป โดยรักร่วมเพศชายจะมีบทบาททางเพศ 3 อย่าง คือเป็นฝ่ายกระทำ เป็นฝ่ายถูกระกระทำ หรือแบบผสม แต่การร่วมเพศทางทวารหนักค่อนข้างจะมีรูปแบบแน่นอนว่าฝ่ายใดจะเป็นฝ่ายกระทำ หรือฝ่ายถูกระกระทำ

Ford และ Beach (1993) ศึกษาเรื่องการมีความสัมพันธ์ทางเพศในวัฒนธรรมที่ไม่ใช่สังคมตะวันตก พบว่า เพศสัมพันธ์ที่กลุ่มรักร่วมเพศนิยมปฏิบัติกันทุกวัฒนธรรม คือ การมีเพศสัมพันธ์ทางทวารหนัก (อ้างใน Stefany Noris, 1995: 104)

Masters และ Johnson (1991) ได้ศึกษากลุ่มรักร่วมเพศและกลุ่มรักต่างเพศ พบว่า คู่ของกลุ่มรักร่วมเพศ สามารถพูดกันอย่างเปิดเผยถึงความรู้สึก และความต้องการทางเพศของตนเอง ใช้เวลามากในการเล่าโลมทางเพศ เข้าใจความรู้สึกและตอบสนองความต้องการทางเพศของกลุ่มรักต่างเพศหรือคู่ชายหญิงทั่วไป (อ้างใน Stefany Noris, 1995: 104)

สถานที่พบปะสังสรรค์

Stefany Noris (1995: 66) ได้กล่าวถึงพวกรักร่วมเพศว่า การที่พวกเขาให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์มากเป็นพิเศษ แต่ไม่สามารถติดต่อมีความสัมพันธ์กันได้ง่ายเท่ากับคนที่มียุติกรรมทางเพศแบบปกตินี้ สถานที่ที่พวกเขาจะพบคนที่ เป็นเหมือนพวกเขาได้ ก็คือ ผับ คลับ และดิสโก้เธค ของพวกเกย์ ซึ่งพวกเขา ก็ไม่สามารถจะสร้างความสัมพันธ์แบบยั่งยืนตลอดไปได้

แนวคิดและงานวิจัยเกี่ยวกับเกย์อเมริกัน

ไพร์ตัน พุทธชาตคุศากร (2530: 308-310) ได้สรุปสถานภาพของรักร่วมเพศชาวอเมริกันในแต่ละยุคสมัย จากหนังสือของสมาคมจิตแพทย์อเมริกันไว้ดังนี้

สถานภาพของรักร่วมเพศ ซึ่งถูกวินิจฉัยว่าเป็นความผิดปกติทางจิต ได้ถูกเปลี่ยนไปอย่างชัดเจน ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2503 เป็นต้นมา โดฮานปี พ.ศ. 2495 สมาคมจิตแพทย์อเมริกันได้พิมพ์หนังสือชื่อ The Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorder (DSM I) ในหนังสือดังกล่าวได้จัด "รักร่วมเพศ" ไว้ในหัวข้อการเบี่ยงเบนทางเพศ หรือ กามวิปริต (Sexual Deviation) ซึ่งจัดว่าเป็นบุคลิกภาพแปรปรวนชนิดต่อต้านสังคมอย่างหนึ่ง ในสมัยนั้นมีความเห็นว่า ความประพฤตรักร่วมเพศ เกี่ยวข้องกับความบกพร่องของบุคลิกภาพของคน ในปี พ.ศ. 2511 DSM II ไม่ได้จัดหัวข้อรักร่วมเพศอยู่ในบุคลิกภาพแปรปรวนชนิดต่อต้านสังคมอีกต่อไป แต่ยังคงพิจารณาว่า เป็นความผิดปกติทางจิต และเป็นตัวอย่างของกามวิปริตอย่างหนึ่ง ซึ่งในสมัยนั้นถือว่า การร่วมเพศระหว่างหญิงและชาย (heterosexual

intercourse) เป็นแบบอย่างของมาตรฐานทางสังคม

ในปี พ.ศ.2516 กลุ่มเกย์ได้มีการรณรงค์ประท้วงครั้งใหญ่ โดยการสนับสนุนของจิตแพทย์จำนวนมาก หลังจากนั้น คณะกรรมการสมาคมจิตแพทย์อเมริกันที่ดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องนี้ ได้ตัดสินเอาหัวข้อรักร่วมเพศออกจากการวินิจฉัยว่า เป็นความผิดปกติทางจิต การตัดสินใจนำไปสู่ความสับสน และเป็นประเด็นซึ่งถูกส่งไปให้สมาชิกของสมาคมลงมติ ซึ่งผลปรากฏว่า ร้อยละ 58 ของสมาชิก สนับสนุนการตัดสินใจของคณะกรรมการ และในปี พ.ศ.2520 ได้มีการลงคะแนนเสียงซึ่ง จัดโดยวารสาร Medical Aspects of Human Sexuality มีจิตแพทย์ตอบแบบสอบถาม 2,500 คน จาก 10,000 คน ผลปรากฏว่า ร้อยละ 69 จัดกลุ่มรักร่วมเพศเป็นการปรับตัวที่มีพยาธิสภาพ หรือผิดปกติ ต่อมาในปี พ.ศ.2523 DSM III ไม่ได้จัดคำวินิจฉัยสำหรับรักร่วมเพศ แต่มีคำว่า "ego-dystonic homosexuality" ขึ้นมาแทน โดยอยู่ในหัวข้อความผิดปกติทางจิต - เพศ (psychosexual disorders) และอธิบายว่า เป็นรักร่วมเพศที่เดือดร้อนจากพฤติกรรมที่ตนเองเป็นอยู่ รวมทั้งประสงค์หรือต้องการมีเพศสัมพันธ์แบบชาย - หญิงทั่ว ๆ ไป การที่ DSM III จัดแบบนี้ เพราะถือว่ากลุ่มรักร่วมเพศสามารถจะทำงานอยู่ในสังคม และติดต่อสัมพันธ์กันได้อย่างไม่เสียหาย แต่อย่างไรก็ตามใน DSM III-R ไม่มีคำว่า ego-dystonic homosexuality อีกต่อไป แต่ภาสได้หัวข้อความผิดปกติทางเพศที่ไม่จัดเข้ากับกลุ่มใด (sexual disorders not otherwise specified) ยังมีตัวอย่างอยู่ข้อหนึ่งใน 3 ข้อ ที่กล่าวว่า ผู้ป่วยรู้สึกเป็นทุกข์อย่างมากเป็นระยะเวลานาน เกี่ยวกับเพศที่ตนเป็นอยู่ (sexual orientation) ซึ่งจากกลุ่มอาการดังกล่าว ไม่มีการวินิจฉัยหรือแสดงข้อวินิจฉัยใด ๆ ดังนั้น จึงอาจรวมทั้งพวกรักร่วมเพศ และรักแบบชายหญิงที่รู้สึกเป็นทุกข์กับสภาวะของตน และประสงค์จะเปลี่ยนเป็นรักร่วมเพศ เข้าไว้ในหัวข้อดังกล่าวด้วย

ในปี พ.ศ.2523 องค์การอนามัยโลกได้จัดแบ่งกลุ่มโรคที่เรียกว่า International Classification of Diseases ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 9 หรือเรียกย่อ ๆ ว่า ICD-9 ยังจัดรักร่วมเพศไว้ในกลุ่มกามวิปริต โดยแบ่งออกเป็น homosexual conflict disorder และ lesbianism

ชาวอเมริกันที่นับถือคริสต์ฝ่ายโปรเตสแตนต์ จะถูกกดดันในเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศ และอารมณ์ แรงกดดันดังกล่าวถูกถ่ายทอดตั้งแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบัน ในรายงานของพวกโปรเตสแตนต์

นิกายเพรสบิทีเรียน พบว่า คู่รักเกย์มักจะดูสวยงาม แต่งกายประณีต และเป็นชนชั้นกลางโดยส่วนใหญ่

แนวคิดและงานวิจัยเกี่ยวกับเกย์ไทย

เกย์ไทยในสมัยโบราณ ไม่มีหลักฐานระบุไว้ชัดเจนเหมือนฝรั่ง เราไม่พบหลักฐานในประวัติศาสตร์ว่า ใครหรือผู้ใดเป็นเกย์ แต่เป็นที่แน่ชัดว่ามีเกย์ในสังคมไทยโบราณ จากหลักฐานบางประการ เช่น ภาพจิตรกรรมฝาผนัง ประเภทภาพวิจิตรกามา เป็นต้น นอกจากนี้ เรายังได้ทราบว่า เกย์หรือพฤติกรรมรักร่วมเพศในภิกษุสามเณร น่าจะไม่เพียงผิดวินัยสงฆ์เท่านั้น แต่ผิดกฎหมายบ้านเมืองด้วย เช่น ระบุไว้ในกฎหมายตราสามดวง และประกาศในรัชกาลที่ 4 ห้ามพระสงฆ์กระทำการรักร่วมเพศกับสามเณร หรือเด็ก (วัด) อย่างไรก็ดี แม้จะไม่มีกฎหมายระบุโทษเกย์ในสังคมไทย แต่เกย์ในไทยก็ไม่เป็นที่ยอมรับเช่นเดียวกัน มักถูกรังเกียจในเชิงบังคับ บังเดลิ้ง เป็นบ้า (บ้ารัก) หรืออาเพศ เช่น เชื่อว่าชายสมรสกับชายฟ้าจะผ่า หรืออย่างน้อย ๆ ก็มักจะถูกเหยียดหยาม หมิ่นแคลนว่าลามก หรือเป็นตัวตลก ดังเช่น พฤติกรรมตอนหนึ่งของขุนช้างจากวรรณคดีขุนช้างขุนแผน ที่กล่าวว่าขุนช้างเข้ากอดจูบลูบเครื่องในของขุนแผน ซึ่งอาจเป็นแรงผลักดันของรักร่วมเพศชนิดแฝงเร้น (Latent homosexual) ก็เป็นไปได้ (กิติกร มีทรัพย์, 2531: 43-44)

กิติกร มีทรัพย์ ได้ศึกษาเกย์ไทยจากนิตยสาร พบว่า ในเมื่อสังคมยังเห็นเกย์ว่า บังเดลิ้ง บังเดลิ้ง (ซึ่งมีความหมายว่าค่า ไม่มีค่าอยู่ด้วย) เกย์ก็ต้องพยายามทำให้สังคมเห็นค่าและยอมรับ เกย์ที่ได้รับการศึกษาส่วนหนึ่ง จึงมีความแน่นอนอย่างยิ่งที่จะสร้างสรรค์งานใหม่ ศรีเอทสิ่งที่ชอบสนใจ และทำให้สำเร็จให้ได้ ไม่ว่าพวกเกย์จะพอใจ หรือไม่พอใจ

คมฉัตร วุฒิโรจน์ กล่าวถึง ลักษณะนิสัยของเกย์ไทยไว้ดังนี้ (คมฉัตร วุฒิโรจน์, 2534: 74-75)

1. ไว้เอกภาพ

เกย์ไทยยังขาดการรวมกลุ่ม และไม่มืองค์กรเกย์ใด ๆ พอที่จะประสานเกย์ทุกกลุ่มให้มาร่วมมือกัน เพื่อดำเนินกิจกรรมอันเป็นประโยชน์ต่อสังคม เหมือนเช่นองค์กรเกย์ในต่างประเทศ ซึ่งอาจเป็นเพราะเกย์ไทยไม่ถูกต่อต้าน หรือถูกละเมิดสิทธิเหมือนเกย์ในต่างประเทศ เกย์ไทยยังมีอิสระในการดำรงชีวิต มีแหล่งท่องเที่ยวมากมาย

2. ทัศนคติในเรื่องความรัก

เกย์ไทยส่วนมากจะนิยมรักผู้ชายแท้ ถึงขนาดทุ่มเทเงินทองจนแทบหมดตัว ทั้งนี้เพราะทัศนคติที่ว่า หากเกย์ชอบกับเกย์จะถูกเพื่อนฝูงยั่วเย้า ผิดกับเกย์ต่างประเทศที่มักจะนิยมชมชอบเกย์ด้วยกันเอง เพราะถือว่าจะมีแค่พวกเดียวกันที่เข้าใจและเห็นใจกันเอง ฉะนั้น เรื่องอกหักจึงมักเกิดกับเกย์ไทย แต่ไม่ค่อยเกิดกับเกย์ต่างประเทศ

3. ใช้ผู้ชายบังหน้า

เกย์ไทยจำนวนมากไม่น้อย โดยเฉพาะในระดับชั้นชั้นกลางถึงระดับชั้นสูง มักใช้ชีวิตแต่งงานเพื่อหนีตัวเอง คู่ที่ภรรยาทนพฤติกรรมเกย์ของสามีไม่ได้ก็ต้องเลิกร้างต่อกัน บางคู่ก็ต้องฮันทนอยู่เพื่อรักษาเกียรติของวงศ์ตระกูล

4. ทัศนคติในการเปลี่ยนคู่

จากประวัติศาสตร์ของเกย์ไทย ที่มีกบลงด้วยความเศร้าสลด ทำให้เกิดทัศนคติในหมู่เกย์ไทยว่า "ไม่มีรักแท้ให้กับเกย์" ฉะนั้น เกย์ไทยจึงไม่จริงจังกับความรักนัก จนทำให้สังคมมองว่า เกย์ไม่จริงจังกับใคร และเป็นพวกสำส่อนทางเพศ ทำให้เกย์รุ่นหลัง ๆ เกิดลัทธิเอาอย่าง เพราะกลัวผิดหวังจนกลายเป็นลักษณะของเกย์ไทย

5. มีความสามารถสูง

เกย์ไทยได้บุกเบิกให้สังคมเห็นความสามารถ เช่น เป็นเจ้าแม่วงการเสริมสวย เป็นนางแบบอันลือชื่อ เป็นนักร้องที่มีแฟนคลั่งไคล้ทั่วประเทศ เป็นโฆษกและนักแสดงที่ประสบความสำเร็จ ฯลฯ นอกจากนี้ เกย์แต่ละคนต่างก็มีวิชาชีพตามความถนัด เพื่อสร้างฐานะและบำเรอความสุขให้กับตนเองด้วยความสามารถของพวกเขาที่แทรกอยู่ในทุกวงการ ทำให้ผู้คนต่างยอมรับในความสามารถ จนเป็นลักษณะของเกย์ไทยประการหนึ่ง

จากงานวิจัยของกิติกร มีทรัพย์ (2531: 88) เกี่ยวกับเกย์ไทย พบว่า เกย์เครียดกว่า เป็นทุกข์กว่าคนทั่วไป และทุกข์อันเกิดจากเหตุปัจจัยปลีกย่อยหลายอย่าง เช่น กลัวถูกทอดทิ้ง ว่าเหว่ โดดเดี่ยว ไม่ได้รับความจริงจัง ทรมานตัวเองในกลุ่มชาวเกย์ด้วยกัน เป็นต้น

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเกี่ยวกับเนื้อหาของสื่อมวลชนไทยและอเมริกัน

1) งานวิจัยเรื่อง "การวิเคราะห์เชิงเนื้อหาวัฒนธรรมวัยรุ่น ที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทยปี พ.ศ. 2535" ของ ฉัตรกุล ทองเกต (2539) ซึ่งศึกษาโดยการวิเคราะห์เนื้อหาในภาพยนตร์ไทยประเภทวัยรุ่นจำนวน 9 เรื่อง ผลการวิจัยพบว่า เนื้อหาวัฒนธรรมการดำเนินชีวิตของวัยรุ่นที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทย เป็นเรื่องเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตของวัยรุ่นในด้านการเรียน การเที่ยวเตร่กับเพื่อน ความรัก ซึ่งมี ทั้งสมหวังและผิดหวัง และด้านชีวิตครอบครัวของวัยรุ่น ซึ่งมีการนำเสนอถึงปัญหาภายในครอบครัวของวัยรุ่น ที่มีสาเหตุของปมปัญหา มาจากการเกิดช่องว่างระหว่างวัยของวัยรุ่นกับผู้ปกครอง และในตอนจบของเรื่อง ปัญหาต่าง ๆ ก็ได้รับการแก้ไข และคลี่คลายลงด้วยดีในที่สุด

2) งานวิจัยเรื่อง "ปัญหาสังคมในภาพยนตร์ของ หม่อมเจ้าชาตรีเฉลิม ยุคล" ของ อนุสรณ์ ศรีแก้ว (2534) ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อทราบลักษณะการสะท้อนปัญหาสังคม และการวิพากษ์วิจารณ์สังคมในภาพยนตร์ของ หม่อมเจ้าชาตรีเฉลิม ยุคล ผลการวิจัยพบว่า ภาพยนตร์ของท่านมีขย ได้สะท้อนปัญหาสังคม 15 ปัญหา ที่มากที่สุด คือ ปัญหาอาชญากรรม และความพลอดกภัยในชีวิต และทรัพย์สิน รองลงมา คือปัญหาความยากจน คอร์รัปชัน ครอบครัว ตามลำดับ โดยมองปัญหาสังคมแบบ "เจ้า" และไม่ได้เสนอแนวทางแก้ปัญหา

3) งานวิจัยเรื่อง "ทัศนคติของนิสิตนักศึกษา ที่มีต่อการนำเสนอวัฒนธรรมอเมริกัน ในภาพยนตร์โฆษณา" ของ จินตวีร์ เกษมสุข (2539) ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงความคิดเห็นของนักสร้างสรรค์โฆษณา เกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการนำเสนอวัฒนธรรมอเมริกันในภาพยนตร์โฆษณา รวมทั้งวิเคราะห์ถึงทัศนคติของผู้รับสารกลุ่มนิสิตนักศึกษา ที่มีต่อการนำเสนอวัฒนธรรมในภาพยนตร์โฆษณาดังกล่าว ซึ่งได้เลือกศึกษาภาพยนตร์โฆษณาที่เคยนำเสนอทางโทรทัศน์ ตั้งแต่เดือน ม.ค.38 - ธ.ค.39 จำนวน 5 เรื่อง เพื่อใช้ประกอบกับการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกนักสร้างสรรค์โฆษณา และการจัดการสนทนากลุ่ม เพื่อวิเคราะห์ทัศนคติของผู้รับสารกลุ่มนิสิตนักศึกษาจากมหาวิทยาลัย 4 แห่ง จำนวน 32 คน ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการนำเสนอวัฒนธรรมอเมริกันในภาพยนตร์โฆษณาที่ศึกษาทั้ง 5 เรื่อง ได้แก่ ตัวสินค้า กลุ่มเป้าหมาย บริษัทเจ้าของ

สินค้า และความแปรเปลี่ยนไปของสังคม

4) งานวิจัยเรื่อง "การสร้างความเป็นจริงทางสังคมของภาพยนตร์ไทย กรณีตัวละครหญิงที่มีลักษณะเป็ยงเบน ปีพุทธศักราช 2528-2530" ของบงกช เศวตามร์ (2533) ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ มีวัตถุประสงค์เพื่ออธิบายลักษณะตัวละครหญิงที่เป็ยงเบน อันได้แก่ แม่ เมียน้อย หญิงขายบริการทางเพศ และผู้หญิงแกร่ง และเพื่อเปิดเผยทัศนคติและคลังแห่งความรู้ของสถาบันภาพยนตร์ไทยที่มีต่อผู้หญิง ซึ่งศึกษาด้วยมานุษยวิธี โดยสำรวจหาข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนภาพยนตร์ทั้งหมด ระหว่างปี พ.ศ. 2528-2530 และคัดเลือกเฉพาะภาพยนตร์ชีวิตมาศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะตัวละครหญิงทั้ง 4 กลุ่ม มีรูปแบบการใช้ชีวิตที่แตกต่างไปจากลักษณะเดิม คือ มีการศึกษา และประกอบอาชีพที่ชัดเจนและหลากหลาย ความเป็นตัวของตัวเองมากขึ้นในการคิด การตัดสินใจ และการกระทำ ความสัมพันธ์กับผู้ชายไม่ได้จำกัดอยู่เพียงกับคู่รักเสมอไป

งานวิจัยเกี่ยวกับอิทธิพลของสังคมกับตัวแสดง

งานวิจัยเรื่อง "พัฒนาการการแสดงของ "ล้อต๊ोक" ศิลปินตลกไทย" ของ กลุเซษฐ์ เล็กประสูร (2540) ซึ่งศึกษาพัฒนาการการแสดง และบทบาทในค่านต่างๆ ของล้อต๊ोक ตลอดจนการปรับตัวเองให้เข้ากับยุคสมัย และวิเคราะห์อิทธิพลของสังคม สถาบัน องค์กร ที่อยู่ล้อมรอบตัวของล้อต๊ोक จนกระทั่งทำให้เขาเป็นล้อต๊ोकอยู่ทุกวันนี้ ผลการวิจัยส่วนหนึ่งพบว่า เข้าหลอมทางสังคม และจากล้อต๊อกต่างๆ เป็นเข้าหลอมส่วนหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการใช้ชีวิตในวงการแสดงของเขา ทำให้เขาได้สั่งสมความรู้ความสามารถ และกลายเป็นเข้าหลอมใหม่ ที่จะหล่อหลอมนักแสดงรุ่นหลังต่อไป

งานวิจัยเกี่ยวกับเอกลักษณ์ของชายหญิงในสังคมไทย

งานวิจัยเรื่อง "การเปิดเผยตนเองของผู้หญิงและผู้ชายในองค์กรไทย" ของ สกัณธา ชลิตาพงศ์ (2540) พบว่า ลักษณะการเปิดเผยตนเองของผู้หญิงและผู้ชายในองค์กรไทย มีความแตกต่างกัน คือ ผู้หญิงมักจะใช้อารมณ์ ความรู้สึก เปิดเผยตนเองโดยไม่มีที่นั้งคิด ขณะที่ผู้ชายมักจะคิดเรื่องราวไว้ ก่อนที่จะเปิดเผยตนเองต่อไป และเมื่อพิจารณาในเรื่องผลของการเปิดเผยตนเอง พบว่า ทั้งสองเพศมักจะคำนึงถึงทิศทางของผลจากการเปิดเผยตนเอง ที่อาจก่อให้เกิด

ความเสียหาย มากกว่าผลในทางที่ดี สำหรับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเปิดเผยตนเองนั้น พบว่า สถานภาพการทำงานเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเปิดเผยตนเองของสมาชิกองค์กรไทย